

En què posem l'esperança | Ester Busquets i Alibés

A finals de novembre es feia pública la nova edició de l'estudi *Joves espanyols 2010* de la Fundació SM. L'estudi conclou que el 47% dels joves d'entre 15 i 24 anys diuen que és molt important guanyar diners, mentre que només un 6% considera molt important la religió. Igualment, les darreres dades del 2010 publicades pel Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS) van en aquesta línia. Quan es demana als espanyols quina importància té el benestar econòmic en una valoració de 0 a 10, el resultat és de 8,23, mentre que quan es pregunta quina importància té la religió en la vida, la valoració és de 5,03.

Aquest conjunt de dades evidencia que la societat actual ha anteposat «l'amor al diner» a «l'amor a Déu» o a «tota transcendència». En tenim un exemple ben proper aquests dies. Hi ha un bon nombre de persones que han posat la seva esperança en treure la loteria de Nadal o Reis. Es calcula que gairebé el 40% de la població juga a la loteria regularment; per Nadal es pot arribar al 70%. Aquests percentatges són molt alts i, en temps de crisi, tendeixen anar a l'alça. Per contra, en les respostes que fan referència a l'àmbit religiós, cal notar que disminueix la participació a la missa dominical: només el 14,4% a Espanya, i el 12,7% a Catalunya, assisteixen a missa gairebé tots els diumenges i festius; en molts dels nostres pobles ens quedem en el 3 o el 5%.

Avui dia no seria encertat dir que el diner no és important o necessari. O dir que sense practicar una

religió no es pot viure. Però, d'aquí a considerar el diner com a única o principal esperança i la pràctica religiosa com a quelcom superflu, hi ha un bon salt. Els cristians també formem part d'aquesta societat i dels mecanismes que la mouen; per això, nosaltres també ens hem de preguntar, i més ara a l'Advent, si la nostra esperança es queda a ras de terra o té una certa volada. En què posem la nostra esperança? Esperar és, per a tots els homes i dones de tots els temps, tan necessari i tan saludable com respirar. Ara bé, si «viure és esperar», veiem que en el món hi ha moltes opcions a l'hora de dipositar la nostra esperança i que el diner n'és una de molt llaminera.

Pels creients en Jesucrist, l'esperança reposa en aquest «infant faixat amb bolquers i posat en una menjadora», que de gran va optar per una vida senzilla i molt allunyada de l'afany de fer diners. El llistó és realment molt alt i exigent, però la fe autèntica passa per aquí.

El gran teòric de l'esperança, Ernst Bloch, va escriure en el seu llibre *El principi esperança*: «cal aprendre a esperar». Encara que la seva esperança (marxisme) i la nostra (cristianisme) siguin diferents tenia molta raó quan parlava de la pedagogia de l'esperança. L'Advent és el moment idoni per exercitar-nos a aprendre a regenerar la pròpia esperança en el Salvador que ha de venir, i analitzar si realment som testimonis d'aquesta esperança enmig del món.

Visitant Terra Santa. Foto: P.J.Y.

full

DIOCESÀ

SOLSONA | VIC

Llibres | Vint dones de l'Antic Testament, de Josep Lligades

Editat pel Centre de Pastoral Litúrgica dins la col·lecció Emaús (núm. 60, 108 pp.). «Eva, al començament de tot» obre la llista de retrats que tanca «Judith, l'heroïna». Les altres divuit dones que completen la galeria pertanyen als diferents períodes de la història bíblica: Sara, Agar, Rebeca, Lia, Raquel, Tamar, Xifrà i Puà (model de resistència davant el faraó), Maria (la profetessa del Mar Roig), Dèbora i Jael, Rut i Noemí (l'exemple d'una estrangera, Anna, Betsabé, Huldà (profetessa en temps del rei Josies), Susanna i Ester. L'autor, Josep Lligades, les proposa com una manera concreta d'acostar-nos a l'Antic Testament i, alhora, «a la peripècia de vint dones, molt diferents entre elles, amb experiències de tota mena, amb vides que ens resulten a vegades molt properes i estimulants i en canvi d'altres més llunyanes i difícils de pair... però que, totes juntes, constitueixen un mosaic fascinant de riquesa humana i de riquesa de fe».

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:
VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60

Del Sol diví bella Aurora

Amb aquesta metàfora de l'aurora que precedeix la sortida del sol comença una de les innombrables versions de goigs dedicats a la Verge Maria, «sempre pura, immaculada», i on se li demana que sigui «la nostra advocada». L'ús d'aquesta metàfora ve d'antic. L'advocat i jurista valencià del segle XVII, Llorenç Mateu i Sans, adreça un dels seus poemes a la patrona de la Universitat de València dient: «Després que a vós us té per protectora / son saber va creixent a totes hores / que, com del Sol diví sou bella aurora, / li donau, amb la llum, les veus canores.» I ho trobem també en la coneguda cançó natalenca *El desembre congelat*: «brilla el sol que n'és eixit / d'una bella aurora / que el cel

enamora». Durant el temps d'Advent, i més encara en la litúrgia del cicle nadalenc, la figura de Maria ocupa un lloc preeminent. El prop passat dia 8 vam celebrar la festa de la Immaculada Concepció; el dia 18, la festa dedicada a Maria amb els noms de Bona Sort, Esperança; i la seva presència en el temps litúrgic de Nadal és corroborada per les tres escenes que veiem reproduïdes en el retaule pictòric: anunciació, naixement i adoració dels mags. Maria és la mare de Jesús, que el sosté en braços i el mostra a tothom qui vulgui contemplar-lo. Per dir-nos que és ell el «sol que ve del cel, per il·luminar els qui viuen a la fosca, a les ombres de la mort, i guiar els nostres passos per camins del pau».

Diumenge IV d'Advent | Cicle A

Lectura del llibre del profeta Isaïes (7,10-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Acaz: «Demana al Senyor, el teu Déu, un senyal prodigiós, tan avall com vulguis, a les profunditats del país dels morts, o tan amunt com vulguis, dalt del cel.» Acaz respongué: «No en vull demanar cap; no vull temptar el Senyor.» Llavors digué Isaïes: «Escolteu, doncs, casa de David: No en teniu prou de fer-vos pesats als homes que fins us feu pesats al meu Déu? Per això el Senyor mateix us donarà un senyal: La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel, que vol dir Déu-és-amb-nosaltres.»

Salm responsorial (Salm 23)

Ha d'entrar el Senyor, el rei de la glòria.

És del Senyor la terra i tot el que s'hi mou,
el món i tots els qui l'habiten.

Li ha posat els fonaments dins els mars,
i les bases, a les fonts dels rius.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (1,1-7)

Pau, servent de Jesucrist, cridat a ser apòstol, destinat a anunciar la Bona Nova de Déu, que ell ja havia promès pels seus profetes en les escriptures santes. Aquesta Bona Nova es refereix al seu Fill Jesucrist, Senyor nostre, el qual, pel seu llinatge humà, nasqué de David, però,

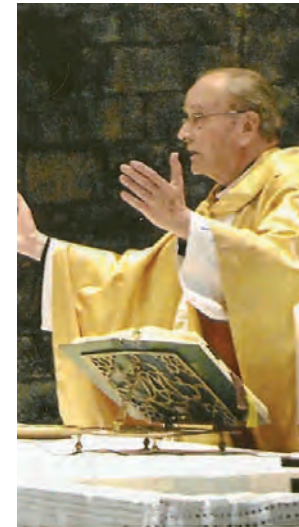
per l'esperit que santifica, va ser constituït fill poderós de Déu des que va ressuscitar d'entre els morts.

Per ell he rebut el do de ser apòstol, missioner del seu nom a gent de tots els pobles, perquè siguin obedients a la fe. Entre aquests hi sou vosaltres, que Jesucrist ha cridat. Als cristians de Roma, estimats de Déu, cridats a ser-li consagrats, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, Pare nostre, i de Jesucrist, el Senyor.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (1,18-24)

Jesús, el Messies, vingué al món d'aquesta manera: Maria, la seva mare, promesa amb Josep, abans de viure junts, es trobà que esperava un fill per obra de l'Esperit Sant. Josep, el seu espòs, que era un home bo, no volent fer-ho saber públicament, es proposava de desfer en secret l'acord matrimonial. Mentre ell hi pensava, se li aparegué en somni un àngel del Senyor que li digué: «Josep, fill de David, no tinguis por de prendre a casa teva Maria com esposa. És cert que ella ha concebut per obra de l'Esperit Sant; ha de tenir un fill i li has de posar el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.» Tot això va succeir perquè es complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: «La verge tindrà un fill, i li posaran Emmanuel», que vol dir Déu-és-amb-nosaltres. Josep es despertà i, complint el que l'àngel del Senyor li havia manat, la prengué a casa com a esposa.

Defunció de Mn. Joan Soler i Martín, rector jubilat

Camprodon.- El dia 21 de novembre moria en aquesta vila pirenenca Mn. Joan Soler i Martín, rector jubilat de la parròquia d'aquest nom. Era natural de Sant Joan de les Abadesses, on va néixer pel febrer de 1921. Després dels estudis al nostre seminari, fou ordenat prevere el 7 de juliol de l'any 1946 i passà a ser vicari d'Aiguafreda i capellà de les religioses de Natzaret. Successivament, fou capellà de la colònia Vilaseca, vicari mestre

de Roda de Ter i, l'any 1957, ecònom de Viladordis i mestre de Santa Maria d'Albó. Fou també consiliari de dones i joves d'A.C. de la Seu de Manresa, delegat d'enllaç de l'Obra Diocesana d'Exercicis Parroquials de Manresa i vocal de la Junta Diocesana d'Ensenyament Primari. En 1963 anà d'ecònom a Vacarisses i en 1968 de regent a Aiguafreda. En 1978 ocupà el càrrec d'ecònom i arxiprest de Camprodon, on restà fins a la seva jubilació. També, l'any 1992, fou designat arxiprest del Ripollès.

Considerat una persona culta, tenia afeció a la música i al cant, amb una especial motivació per a dirigir masses corals populars que solemnitzessin les festes

religioses. Un cop jubilat dels càrrecs pastorals, col·laborà granment tant a l'hospital com a la parròquia de Camprodon. La missa exequial fou presidida pel bisbe Romà i concelebrada per una vintena de sacerdots diocesans. Juntament amb els familiars, feligresos i amics que omplien de gom a gom l'església parroquial de Santa Maria, pregaren a Déu perquè atorgui el premi de la glòria promesa al seu servent sacerdot mossèn Joan, premiant-li amb escriure la seva vida de vuitanta-nou anys de servidor de l'Església.

► Una pregària per la vida naixent tingué lloc

el dissabte dia 27 de novembre a la catedral de Vic, en sintonia amb les orientacions del papa Benet XVI de celebrar a l'inici de l'Advent, a l'hora de les primeres vespres del primer diumenge, una pregària mundial per la vida. A la nostra diòcesi era la primera vegada que duia a terme i fou organitzada per la Delegació per a la Família. Va consistir en la benedicció de la corona d'Advent, el rés de vespres, la presentació d'un parell de testimonis de vida i l'adoració al Santíssim exposat a l'altar major. Va comptar amb l'assistència d'alguns preveres i un centenar de fidels. El bisbe Romà en la seva homilia exhortà a estimar la vida i a valorar-la.

Déu amb nosaltres | Pere Casas

Aquesta és la gran Bona Nova de Nadal: l'infant nat a Betlem és «Déu-amb-nosaltres». Per dir-ho amb paraules de l'evangelista Joan, Déu s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres.

Història ben difícil de comprendre, no us ho sembla? Tanmateix, profunda i joiosa per a tots els qui confiem en la Paraula de Déu. Des d'ara, podem ben dir que Déu ja no ens és llunyà, ni ens deixa abandonats, ni és fora de nosaltres. Déu ha volgut entrar dins la nostra història i s'ha volgut quedar per sempre entre nosaltres.

Si ho creiem de debò, estem salvats. És el missatge central de l'àngel del Senyor a Josep: «Li has de posar el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.» En efecte, aquest infant no és pas un qualsevol: és Déu que ens salva dels nostre pecats i que, amb la seva resurrecció, també ens salvarà de la mort. Per això, els creients tenim una paraula a dir al nostre món: la salvació no ve del diner, ni del saber, ni del poder, perquè aquestes salvacions són enganyoses i ben petita cosa al costat de la salvació radical que ens ha portat Jesús.

► La campanya de Càritas d'aquest Nadal és una crida que ens fan els més necessitats:

Sense vosaltres, nosaltres no podem tirar endavant.

Saber escoltar la crida —sovint sense veu— que ens fan arribar els qui pateixen, saber veure les indigències de tantes famílies d'aparença normal, és tenir les fibres de la fe atentes a la crida que Déu ens fa.

A vegades ens costa copsar les necessitats de les nostres parròquies i pobles. Aquesta deu ser una de les llacunes més greus i d'aparença inofensiva. Així ho assenyala Jesús en parlar del pobre Llätzer.

L'any 2009 vam constatar un extraordinari creixement de múltiples necessitats. A la segona meitat del 2010 ja no creixen com abans, però es manté la crescuda experimentada sense cap tipus de disminució.

**SENSE TU,
NO SOM
NOSALTRES**

La Bíblia de Ruanda

A la sala Pere Casaldàliga gestionada per Editorial Claret (C/ Llúria, 5, Barcelona), fins a finals de desembre hi ha una exposició itinerant sobre «La Bíblia: historia de un pueblo que busca su libertad», elaborada per Editorial Verbo Divino (Estella, Navarra) amb motiu del seu cinquantè aniversari. A la darrera pàgina del fullet que recull els 24 plafons de l'exposició hi ha el següent relat que transcrivim traduït al català.

«Pel Nadal de 1996 va arribar a l'Editorial Verbo Divino un paquet, lligat amb cordes i malmès per tots els cantons: un exemplar de la Bíblia en Ntagatifu-Kinyarwanda (la llengua de Ruanda), editada a Estella l'any 1990. L'enviava un missioner des d'un camp de refugiats a Tanzània amb una carta que explicava la singular història d'aquesta Bíblia i la de Maria, una dona ruandesa de quaranta anys, que n'era la propietària. El missioner havia conegut la Maria en una reunió bíblica i, quan va demanar que tots els participants aixequessin ben alt la Bíblia, li va cridar l'atenció la Bíblia malmesa i deformatada de la Maria. Aquest és el testimoni de la Maria i de la seva experiència de refugiada, acompanyada sempre de la seva Bíblia:

Jo havia participat en un seminari bíblic. Per aquesta raó, durant l'eucaristia, el meu rector em va fer lliurament de la Bíblia. Quan va posar-la a les meves mans, davant de l'altar, vaig percebre la mateixa sensació que quan recolzaren sobre la meva falda el meu primer fill. En rebre-la, amb agraïment i emoció, vaig sentir que era la Bíblia que m'engendrava a mi. La Bíblia m'havia donat nova vida. Cada vegada que l'agafo, sento la mateixa emoció que quan vaig engendrar el meu primer fill. Reconeixent que és la Paraula la que ara continua engendrant-me. En la primera pàgina de la Bíblia hi trobareu escrit per mi el nom del meu fill gran, Uwamahoro, que significa "el de la pau", aquesta amb la qual continuem somiant tot els ruandesos.

«Això succeïa l'any 1991. Sempre amb la Bíblia al damunt, Maria va viure tres anys com a refugiada:

dos a Burundi i un tercer a K eza, Tanzània.

Quan vam haver de sortir de Ruanda, vaig ficar la Bíblia dins una cassola, per si plovia. Sempre vaig dur-la sobre el meu cap... Juntament amb el meu marit i els meus set fills, cada nit llegíem la Paraula. Bé, de nit no, sinó a la posta del sol, ja que no podíem comprar petroli per a encendre els nostres llums.

»Però, de sobte, Maria i tota la seva família es va veure forçada a abandonar Burundi. Tanzània seria el nou destí.

La marxa va ser molt ràpida i tràgica. No vaig tenir temps d'agafar la cassola amb la qual protegia la Bíblia de la pluja. Els soldats ens assaltaren a trets. La família es va dispersar. Vaig agafar el meu fill més petit i vaig embolicar la Bíblia amb un tros de manta. El meu fill a l'esquena i la meva Bíblia sobre el cap. Gràcies a Déu, tota la família ens vam retrobar vora el riu...

»Fou aleshores, en intentar creuar el riu, quan un fals moviment va fer perdre l'equilibri a la Maria. La Bíblia va caure a l'aigua...

Com Moisès en la seva cistella de paper, la Bíblia surava prop meu. Vaig agafar-la tot seguit. Arribats a l'altra riba, el primer que vaig fer va ser estendre-la al sol perquè s'assequés. Les tapes estaven malmeses. El meu marit les va saber cosir amb un fil que vam fer nosaltres mateixos. La imatge de Crist a la darrera pàgina es veia amb els ulls molt oberts, ressuscitat... Aquesta es la història de la meva Bíblia de cada dia. Gràcies als qui ma la van regalar...

»Fou així com aquest magnífic exemplar de la Bíblia va arribar a mans del missioner mallorquí Miquel. Com diu ell mateix: "M'hauria agradat de quedar-me-la, però l'envio a Estella perquè la col·loqueu en un lloc d'honor al vostre museu bíblic i com a testimoni del que el poble africà sent per la Bíblia."»

Nadal i Caritat | Romà Casanova, bisbe de Vic

En aquests dies previs a Nadal són molts els reclams que ens conviden a viure'l de moltes maneres, encara que, com sabem bé, no totes són adients a la celebració cristiana del naixement de nostre Senyor Jesucrist. Nadal és celebració amb la família i amb la gran família que és l'Església. Nadal és parar-se a contemplar el misteri de la humilitat de Déu fent -se home com nosaltres. Nadal és compartir amb els altres i obsequiar-nos, sobretot, amb la paraula amable i el perdó gratuït.

En aquest diumenge anterior a la celebració de Nadal vull parar-me a reflexionar amb tots vosaltres sobre un aspecte que mai no podem oblidar: la caritat envers els més necessitats.

En aquests moments de la realitat social del nostre país podem constatar l'augment de les persones i de les famílies que, a causa de la crisi econòmica, entren en el nombre de les persones necessitades. S'ha dit moltes vegades, i així es constata sempre, que en els processos de «crisi» els efectes negatius de pobresa i manca de recursos sempre s'intensifiquen en els sectors més dèbils de la societat: famílies nouvingudes, persones malaltes o amb dependències, els joves, els més ancians...

Els qui creiem en Crist no podem mirar mai ningú amb indiferència. Tota persona és el nostre germà. Nosaltres no podem mirar ningú necessitat com una

persona que ens és aliena per raó de la seva procedència o de la seva religió. Per a l'Església ningú no és estranger. Per als cristians tot immigrant i la seva família són persones amb un drets i uns deures com tots nosaltres.

Nadal, perquè ens parla de l'amor de Déu i perquè ens diu ben clarament que «Déu és amor», no pot portar a res més que a l'amor envers Déu i envers els germans. No oblidem les paraules de sant Joan: *Si algú afirmava: «Jo estimo Déu», però no estima el seu germà, seria un mentider, perquè el qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu* (1Jn 4,20).

En concret, jo us vull fer, germans i germanes de tota la diòcesi, una crida ben ferma perquè en aquests dies de Nadal no oblideu els vostres germans que passen necessitat. En tota taula ha d'haver-hi el lloc per al germà necessitat. La institució de l'Església, Càritas, és el nostre instrument més propi per a atendre i acompanyar els qui entre nosaltres passen necessitat.

Càritas ens fa arribar al nostre cor i a la nostra consciència la crida que, havent augmentat les seves assistències, han disminuït els donatius. No podem parar, en la nostra generositat caritativa i solidària. La crisi econòmica no pot ser una crisi de solidaritat. La grandesa d'un poble es manifesta en els moments de necessitat. Siguem ben generosos aquest Nadal i sempre.

Agenda litúrgica de la setmana

19 ■ Diumenge IV d'Advent / Cicle

A. Sant Nemesi, màrtir (s. III). Sant Darius, màrtir. Sant Adjutori, abat. *Lectures:* Isaïes 7,10-14 / Salm 23 / Romans 1,1-7 / Mateu 1,18-24

Litúrgia de les hores: Setmana IV

20 ■ Dilluns. Sant Domènec de Silos, abat (1000-1073).

Lectures: Isaïes 7,10-14 / Salm 23 / Lluc 1,26-38

21 ■ Dimarts. Sant Pere Canisi, prevere i doctor (1521-1597). Sant Demetri, màrtir (†306).

Lectures: Càntic 2,8-14 / Salm 32 / Lluc 1,39-45

22 ■ Dimecres. Sant Flavià, màrtir (†362). Santa Francesca Xavier Cabrini, verge (1850-1917).

Lectures: 1Samuel 1,24-28 / Salm 1Samuel 2,1.4-5.6-7.8abcd / Lluc 1,46-56

23 ■ Dijous. Sant Joan de Kety, prevere (1390-1473). Sant Llibert, papa (†366).

Lectures: Malaquies 3,1-4 / Salm 24 / Lluc 1,57-66

24 ■ Divendres. Sant Delfí, bisbe (†404). Santa Adela, religiosa (†c.730).

Lectures: 2Samuel 7,1-5.8b-

12.14a.16 / Salm 88 / Lluc 1,67-79

25 □ Dissabte. La Nativitat de nostre Senyor Jesucrist.

Lectures: Nit: Isaïes 9,2-4.6-7 / Salm 95 / Titus 2,11-14 / Lluc 2,1-14. Alba: Isaïes 62,11-12 / Salm 96 / Titus 3,4-7 / Lluc 2,15-20. Dia: Isaïes 52,7-10 / Salm 97 / Hebreus 1,1-6 / Joan 1,1-18

26 □ Diumenge. La Sagrada Família / Cicle A. Sant Esteve, protomàrtir (†34).

Lectures: Siràcida 3,2-6,12-14 / Salm 127 / Colossencs 3,12-21 / Mateu 2,13-15.19-23

Un llibre i un autor: Pregàries de la vida, de Karl Rahner .....

Departament de Vice-presidència de la Generalitat de Catalunya.

El llibre ha estat traduït de l'alemany per Xavier Moll, i la introducció, elaborada per Gabriel Amengual.

De les 224 pàgines, les 52 primeres corresponen a la introducció. Val la pena de llegir-la per a tenir una visió succinta però completa de la vida i obra d'aquest jesuïta que ha estat considerat com «un dels autors de teologia i d'espiritualitat més grans del segle vint»: Karl Rahner, que va néixer a Friburg de Brisgòvia l'any 1904 i va morir a Innsbruck l'any 1984.

En aquesta ocasió, però, allò que ens interessa especialment és centrar-nos en l'obra esmentada i acabada de publicar.

Es tracta –tal com llegim a la contraportada– d'un llibre que conté «l'aplec de *Pregàries de la vida* que Karl Rahner anà formulant al llarg dels anys. De fet, és el seu darrer llibre, que encara pogué veure en la celebració del seu vuitantè aniversari, just abans de morir. Les pregàries de Karl Rahner són una expressió càlida i exuberant; sens dubte les formula un teòleg, que expressa la seva fe adreçant-se a Déu de manera cordial i piadosa. Hi ressonen abundants al·lusions bíbliques, patristiques, litúrgiques, teològiques. Són teologia feta pregària. En els tres gran capítols "Davant Déu", "Amb Jesucrist" i "En l'Esperit Sant" hi apareix, en forma de pregàries, una proximitat a la vida i a la quotidianitat, amb les seves alegries i penes, contradiccions i càrregues, pors i esperances, treballs i èxits. És sempre des de la vida que es prega, no des de formulacions teòriques, per molt piadoses que siguin».

Volum núm. 7 de la col·lecció «Clàssics cristians del segle XX», una col·lecció promoguda per la Facultat de Teologia de Catalunya i editada per Pòrtic (Barcelona 2010), amb el suport de la Conferència Episcopal Tarraconense, la Fundació Dr. Albert Bonet i el

En la introducció, en parlar d'aquest llibre, entre altres coses, es diu que, «de tota la immensa obra de Karl Rahner, aquest aplec de pregàries és ben característic de la seva teologia. Ens mostra pel forat del cor i de la vida, del sentiment i de l'expressió, el més profund de la seva persona i de la seva obra. També d'aquesta recopilació de pregàries es pot dir el que es va dir d'una altra: "aquesta recopilació és irrenunciable per a la comprensió de l'obra de Karl Rahner". Això és així perquè en aquestes pregàries, a més d'expressar molt el contingut cregut i explicat en la teologia, hi ressona una de les principals preocupacions de la teologia rahneriana. Així ho afirma ell mateix: "Jo diria que, sense que això hagi estat un programa reflexionat, sempre, des del començament, m'he ocupat en la teologia de les qüestions significatives per a la vida religiosa pastoral, eclesial i personal. Almenys en els primers anys vaig predicar molt, a Innsbruck, gairebé cada diumenge durant deu anys. He donat amb força freqüència exercicis, cosa que avui, per motius exteriors, tècnics, ja no puc fer tant. Si se'm permet dir-ho així, considero les meves coses piadoses [...] no com un producte secundari marginal d'una teologia [...], sinó almenys tan important com els treballs pròpiament teològics."»

Finalment, per a servir de mostra i alhora estimular possibles lectors a llegir el llibre en la seva totalitat, s'han seleccionat diverses pregàries, gairebé totes en forma de breu fragment, ja que, en el llibre, cadascuna ocupa cinc o més pàgines. I denses de contingut teològic i vivencial.

Déu del meu Senyor Jesucrist

(fragment)

Dóna'm, Déu infinit, que sempre m'agafi en Jesucrist Senyor meu. El seu cor em revela que tu m'estimes. Vull girar els ulls vers el seu cor quan cobejo saber qui ets tu. Quan l'ull del meu esperit no veu més que la teva infinitud, que em mostra que tu ho ets tot en cada cosa, s'encega i m'abraça la foscor de la teva immensitat que és més dura que totes les meves nits de la terra. És així, Déu de nostre Senyor Jesucrist, que vull mirar el seu cor humà, només llavors sé que tu m'estimes.

I encara et vull demanar una cosa: fes el meu cor com el cor del teu Fill, tan ample i ric en l'amor, a fi que els meus germans –a fi que almenys un cop un germà meu– puguin entrar per aquesta porta, per a comprendre que tu els estimes. Déu de nostre Senyor Jesucrist, fes que et trobi en el seu cor.

Pregària de Nadal

Déu, misteri etern de la nostra vida, pel naixement del teu Verb etern de l'amor has fundat i fet aparèixer en la nostra carn, com a nostra existència pròpia victoriosa, la glòria eternament jove de la teva vida. Enmig de l'experiència decebedora de la nostra vida dóna'ns la fe, perquè creguem que el teu amor, que ets tu mateix i que ens has regalat, és la joventut eterna de la nostra vida veritable.

La presència de Jesús i de la seva vida

(fragment)

Tu ets present entre nosaltres. I per això mateix la teva vida humana aquí a prop nostre ens és una presència incomprensible. Tot el que vas viure ja fa mil nou-cents anys, en el fons del fons, és només un passat aparent. La superfície terrenal de la teva vida és certament cosa passada. Ja no tornaràs a néixer més com un pobre infant; ja no tindràs més fam i set,

ja no et cansaràs ni ploraràs més; la petitesa canviant i desordenada que diem vida humana ja no la sofreixes més com en altre temps, ja no passa més a través teu i de la teva ànima i et marca i et transforma; ja no moriràs més; tot això ja s'ha acabat i és passat, i fou encisador perquè era cosa única i passatgera. Tot això és passat, perquè també la teva realitat humana, creada, finita, canviable ha entrat dins l'eternitat del teu Pare, ha arribat al terme del seu compliment, en el qual tot canvi ha arribat a la consumació definitiva que, tanmateix, és la vida més lliure que es pugui imaginar on s'ha recollit tot el temps transcorregut dins un ara de l'eternitat que tot ho abraça de cop. La teva vida temporal i humana és cosa passada, però ha entrat dins de Déu.

[...]

I ara et volem pregar.

Oh Jesús, t'adorem.

Oh Déu etern, t'adorem.

Redemptor nostre, present en el sagrament, t'adorem.

Jesús, present com a home veritable, t'adorem.

Vida i mort de Jesús, presència de l'eternitat en el saber i voler incanviable del Pare sempitern, t'adorem.

Vida i mort de Jesús, presència permanent en l'estat celestial definitiu del teu cor que es va formar en aquesta vida i mort, t'adorem.

Vida i passió presents de Jesús que ja des de sempre va assumir la nostra vida, t'adorem.

Jesús, veritablement davant nostre, t'adorem.

Pregària per a aconseguir

esperança

(fragment)

Fill del Pare, Crist, que vius en nosaltres, tu ets l'esperança de la nostra glòria. Viu en nosaltres, sotmet la nostra vida a les lleis de la teva vida, fes la nostra vida igual a la teva. Viu en mi, prega en mi, ja no demano res més. Perquè si en tinc, sóc ric; qui t'ha trobat, ha trobat la força i la victòria de la seva vida. Amén.